

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 79Er/770/2012 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. apríla 2024 (doplnenou 27. júna 2024 a 18. novembra 2024) domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a v súvislosti s tým aj porušenia čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19, čl. 20 ods. 1 a čl. 22 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 1 dohovoru, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, čl. 169 ods. 1 a čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čl. 38 Charty základných práv Európskej únie, ako aj smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 79Er/770/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“). V napadnutom konaní navrhuje okresnému súdu prikázať konať bez zbytočných prietáhov a domáha sa priznania finančného zadosťučinenia v sume 61 400 eur.

2. Obsahom ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa, že okresný súd v napadnutom konaní nerozhodol o jeho návrhu na zastavenie proti nemu vedeného exekučného konania. Návrh podal 14. marca 2023. Namieta nečinnosť okresného súdu. Ďalej namietal, že exekučný súd mal skúmať samotný exekučný titul a v prípade zistenia nekalých zmluvných podmienok mal exekúciu zastaviť.

3. Sťažovateľ je povinným v napadnutom exekučnom konaní vedenom okresným súdom na základe exekučného titulu – rozsudku okresného súdu č. k. 19Cb/121/2008-119 z 25. marca 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 7Cob/64/2011-138 z 27. marca 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. júna 2011. Sťažovateľ bol na základe uvedených právoplatných a vykonateľných rozhodnutí zaviazaný k povinnosti zaplatiť sumu 2 123,31 eur s 29,99 % úrokom ročne zo sumy 1 205,25 eur od 14. augusta 2007 do zaplatenia z titulu zmluvy o úvere, ktorú sťažovateľ uzavrel s oprávneným Citibank Europe plc, pobočkou zahraničnej banky. Okresný súd vydal poverenie na výkon exekúcie 4. októbra 2012.

4. Ústavný súd zároveň z vlastnej (predchádzajúcej) rozhodovacej činnosti v danej veci sťažovateľa (uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 499/2024-37 z 19. septembra 2024), ako aj z obsahu vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu zistil, že exekúcia bola ukončená 3. apríla 2024 doručením upovedomenia o zastavení starej exekúcie (z 27. februára 2024) okresnému súdu podľa § 8 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie (v bode 1 tohto uznesenia uvedených) práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ namieta nečinnosť okresného súdu vo vzťahu k svojej žiadosti o zastavenie exekučného konania.

II.1. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

7. Ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

8. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj z § 45

zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak.

9. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uviedol, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (I. ÚS 562/2022).

10. Ústavný súd vzhľadom na uvedené považuje za nevyhnutné poukázať na to, že odôvodnenie tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľa neobsahuje žiadne ústavnoprávne relevantne identifikovateľné dôvody, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní malo (podľa sťažovateľa) dôjsť k porušeniu ním označených práv. Predložená ústavná sťažnosť sa v zásade obmedzuje len na (všeobecné) vytýkanie nečinnosti okresného súdu s poukazom na to, že tento nerozhodol o zastavení exekučného konania na základe jeho žiadosti. Takto koncipovaný obsah ústavnej sťažnosti však nespĺňa zákonom požadovanú náležitosť, a to (ústavnoprávne relevantné) odôvodnenie návrhu (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde) v podobe konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu ním namietaných práv [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Preto ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí. Len pre doplnenie na tomto mieste poukazuje na to, že o nutnosti predostretia ústavnoprávne relevantnej argumentácie, pokiaľ ide o sťažovateľom namietané prietahy v napadnutom konaní, už bol sťažovateľ upozornený, a to v predchádzajúcom rozhodnutí ústavného súdu č. k. I. ÚS 562/2022-20 z 19. októbra 2022 (v tomto konaní sťažovateľ taktiež namietal prietahy postupom okresného súdu v napadnutom konaní).

11. Nad rámec uvedeného dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zároveň dodáva, že napadnuté exekučné konanie už je právoplatne ukončené, pričom (ako vyplýva z bodu 4 odôvodnenia tohto uznesenia) exekúcia bola ukončená 3. apríla 2024 doručením upovedomenia o zastavení starej exekúcie (z 27. februára 2024). Teda už v čase doručenia tejto ústavnej sťažnosti (8. apríla 2024) okresný súd ani nemohol prípadne pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa, čo je v konečnom dôsledku rozhodujúce. Uvedené by tak zakladalo možnosť odmietnuť túto ústavnú sťažnosť aj ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

12. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadala, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti; to neplatí, ak je možné ustanoviť právneho zástupcu postupom podľa osobitného predpisu. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne a ak hoci len jeden z nich nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Absencia potenciálneho úspechu ústavnej sťažnosti v podobe identifikovaných dôvodov

(aj) jej zjavnej neopodstatnenosti zakladá dôvod na záver, že u sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, čo by viedlo ústavný súd k rozhodnutiu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 1 výroku tohto uznesenia) aj podľa právneho stavu účinného pred 1. decembrom 2025 (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde v znení účinnom od 1. decembra 2025 už ustanovenie právneho zástupcu v dotknutej veci ústavným súdom nie je možné a je potrebné obrátiť sa na Centrum právnej pomoci). Nevyhovenie tejto žiadosti zároveň zakladá zákonný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu